

[Gammelgaard]

ledelsesprincipper og styringsformer vil bidrage til at stoppe den hidtidige opdrift i de offentlige budgetter. Jeg tror, det er op til regeringen selv, til amter og kommuner og til de enkelte styrelser og arbejdsledere, om dette håb skal gå i opfyldelse. Jeg er ikke i tvivl om, at det store flertal af offentligt ansatte deler regeringens håb, for højere offentlige udgifter giver uvægerlig større indkomstskatter, og de offentligt ansatte er så godt som altid blandt dem, hvor indkomstskatten betyder mest for det årlige budget. Derfor er jeg ikke i tvivl om, at der findes megen god vilje hos de offentligt ansatte til at være med i en rationalisering og modernisering – forudsat, naturligvis, at den er ordentligt tilrettelagt, og at man kan se meningen med de forholdsregler, der træffes. Her er det ikke mindst af betydning, at personalet hele tiden er à jour med udviklingen i form af tilstrækkelig information og uddannelse.

Også anvendelsen af ny teknologi er en forudsætning for, at de enkelte dele af administrationen kan leve op til de krav, som både de selv, kunderne og de bestemmende myndigheder må stille. Både personaleudvikling og indførelsen af ny teknologi er da også ting, som finansministerens redegørelse lægger vægt på.

Jeg skal herefter gå over til kort at beskæftige mig med de enkeltelementer, som finansministeren har fremhævet. Decentraliseringen af ansvar og kompetence er nødvendig, hvis det hele skal virke. Ikke mindst ude i systemerne er det ønskeligt, at den enkelte medarbejder i så høj grad som muligt tillægges et reelt ansvar for et delområde, hvad enten det drejer sig om sagsbehandling eller mere manuelt og maskinelt præget arbejde. Man kan ikke forlange arbejdsglæde og inspiration hos en medarbejder, der ikke selv i nogen som helst udstrækning har medindflydelse eller ansvar.

Jeg skal ikke i dag gå i enkeltheder med moderniseringen af det statslige budget- og bevillingssystem. Det er givet, at der i de sidste årtier er sket ting i den private sektor, som det offentlige kan lære meget af. Der tilstræbes nu en større økonomisk kompetence ude i de enkelte led, og det finder jeg er både sundt og naturligt.

Når man ser på helheden – og det skal vi jo her i folketinget – er der naturligvis to forudsætninger for, at denne nødvendige og

ønskværdige udvikling kan finde sted. Den ene forudsætning er, at vi får stærkere politisk indflydelse på udviklingen i de samlede offentlige budgetter og udgifter. Det står tydeligt i redegørelsen, at dette er tilfældet. Den anden forudsætning er vanskeligere at udtrykke programmæssigt. Den kan kun opfyldes ved, at de enkelte ministerier og styrelser passer på henad vejen. Jeg tænker på, at de nye og friere forhold naturligvis ikke må blive til skade for den private sektor. Meningen er jo, at de skal være til gavn også for den ved at skabe en smidigere administration, men der kan naturligvis være tilfælde, hvor f.eks. en friere takstpolitik eller deløkonomi kan friste en statsinstitution i konkurrencemæssige forhold. Det må naturligvis her sikres, at staten lever op til samme ansvar, som vi ønsker at den private sektor lever op til.

Finansministeren nævner i sin redegørelse spørgsmålet om udbud eller udlicitering af offentlige opgaver til private. Der kan nævnes flere fordele ved at udlicitere visse opgaver til private. For det første er der begrænsningen i det offentliges ressourceforbrug. Mange af de aktiviteter, der kan udliciteres, betragtes af den offentlige sektor som værende sekundære, men for private virksomheder vil de blive varetaget som primære opgaver. Ydelserne vil derfor ofte blive udført mere rationelt som et resultat af de systemer og produktionsmetoder, den særlige know-how, som er udviklet af private virksomheder. I denne forbindelse er konkurrencemomentet af afgørende betydning. For det andet vil det lette omstillings- og omprioriteringsprocesserne, både hvad de udliciterede opgavers art og kvalitet angår generelt inden for den offentlige sektor. For det tredje vil det lette styringen af udgiftsudviklingen inden for det offentlige, at de mange regnskabsmæssige kalkulations- og omkostningsfastlæggelsesprincipper, der eksisterer inden for det private erhvervsliv, kan tages i anvendelse.

Der er altså en række fordele ved at udbyde eller udlicitere offentlige opgaver til private. Inden for dette område må de politiske myndigheders beslutninger træffes på et så objektivt grundlag som muligt. Der må derfor opbygges nye metoder og systemer til sikring af reelle pris- og omkostningssammenligninger mellem offentlig og privat produktion i forbindelse med åben licitation. De